

wot swojich bohaće wuděli. Domoj přisedši, někoničo wo swojim njeskutku
njeponědach. Swoje bruki pak dawach kuram, kotři mějach wosebje
rady. Tuto pak njesechu za to prawje wulke, čerstwe jeja. Bratr pak
wza bručka do ruki, chcyše jeho nuxowac, wotlecic; při tym pak spě-
waše:

„Mejski bručko lec’!

Lec’, lec’, lec’!

Nam wšak w krawnej bitnje je,

Mać pak je we Pomerškej,

Pomerška pak njacy njej.

Lec’, bručko, lec’!

Němske dźěci pak spěwaju:

Maiköfan fling!

Maiköfan fling!

Maiköfan fling!

Maiköfan fling!

Maiköfan fling!

A bručk běše tež na tym, so do powětra pozběhnyc’.
Zběha wšak ke brune šupinny, pod kotrychž su hakle křidleška skho-
wane — dźěci njeknu, wón liči — a hlejé! nadobó je fuk a zyrńó le-
ci hižo jara wysoko w powětrě tak, zo njeby sej myslit, zo běše tola
hišće před krótkim časem kruće w kašćiku jaty. W někotrych lětach
pylamy mejske bruki podarmo, druhdy pak nastawaju w taj-